

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **L. spol. s.r.o. v likvidácii**, Š., 911 01 Trenčín, IČO: X., zast.: P. M., advokát, H., 952 16 Vráble, proti žalovanému: **P. M. - M., Š.**, 911 01 Trenčín, IČO: X., zast. JUDr. Š. D., advokát., 811 06 Bratislava, **o zaplatenie sumy 203 126,91 Sk s prísl.**, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41 Cb 74/1994-499 zo dňa 7. mája 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-41 Cb 74/1994- 499 zo dňa 7. mája 2007 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 164 555,75 Sk istiny spolu s 18 % úrokom z omeškania od 18.10.1993 do zaplatenia. V odôvodnení sa konštatuje, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaná získala dňa 5.6.1993 tak, že pri prevzatí cukrárne D. na M. v Trenčíne si ponechala tovar patriaci žalobcovi. V predmetnej veci prvostupňový súd už rozhodol a uložil žalovanej zaplatiť sumu 164 55,75 Sk podľa § 451, § 456, § 458 OZ a vo zvyšku z dôvodu späťvzatia žaloby konanie zastavil podľa § 96 ods. 1, 3 O. s. p. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4 Obo 247/2000 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na nové konanie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, ak nedôjde k dohode účastníkov ohľadne výšky nároku, bude potrebné doplniť dokazovanie aj formou znaleckého dokazovania. Súd ustanovil

znalca z odboru E., Ing. E. J.. V posudku č. 1/2006 znalec uviedol, že nákupnú cenu tovaru nie je možné jednoznačne stanoviť z predložených dokladov, a to z toho dôvodu, lebo v roku 1993 boli určené dohodou medzi zmluvnými stranami. Pokiaľ ide o druhú otázku, týkajúcu sa lehoty určenia na spotrebovanie tovaru, ktorý sa nachádzal v cukrárni D., nie je možné stanoviť znalcom z oblasti ekonómie a manažmentu.

K vypracovanému znaleckému posudku sa vyjadrila žalovaná a poukázala na tú skutočnosť, že znalecký posudok nedokazuje tvrdenia žalobcu, a preto žalobca neunesol dôkazné bremeno. Po vykonanom dokazovaní mal súd za preukázané, že na strane žalovanej vzniklo dňa 5.6.1993 bezdôvodné obohatenie na úrok žalobcu, ktoré spočívalo v zmocnení sa tovaru, ktorý bol vo vlastníctve žalobcu, a ktorého druh a množstvo je zrejmé z inventárneho zoznamu zo dňa 27.5.1993. Nakoľko predmet bezdôvodného obohatenia, už nie je možné vydať z dôvodu, že žalovaná s týmto tovarom už nedisponuje, je žalovaná povinná žalobcovi zaplatiť peňažnú náhradu v sume 164 555,75 Sk istiny podľa § 451 ods. 1 OZ.

Podľa § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením, ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Súd preto žalobe vyhovel a zároveň priznal žalobcovi úrok z omeškania za nezaplatenie dlžnej sumy v lehote splatnosti podľa § 369 a § 502 OBZ, a to od 18.10.1993 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie, v ktorom uviedla, že prvostupňový súd nesprávne posúdil vec. Rozhodnutie je nepreskúmateľné, nakoľko z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, ktoré dôkazy vykonal, ako ich vyhodnotil a nevykonal dostatočné dokazovanie na všetky skutkové okolnosti, najmä nevykonal výsluch svedkov: Ing. K. a Ing. M., ohľadne vlastníctva tovaru, výziev odporkyne na prevzatie tovaru a okolnosti jeho likvidácie. Tieto skutočnosti považoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí za podstatné, napriek tomu sa prvostupňový neriadil jeho vysloveným právnym názorom.

Prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď mal za preukázané, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 164 555,75 Sk, pritom aj z vykonaných dôkazov je zrejmé, že po vykonaní inventúry dňa 27.5.1993 došlo k presunom tovaru, predaju tovaru a k odnášaniam tovaru. Nákupná cena tovarov nebola preukázaná

a taktiež vlastníctvo tovaru zostalo sporné. Odvolateľ poukazuje najmä na dôkazy o predisponovaní tovaru do vlastníctva konzorcia S., ešte pred jeho uskladnením, ako aj faktúru, ktorú žalovaná obdržala od konzorcia za tovar, ktorý je predmetom tohto konania.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že doteraz zistení skutkový stav neobstojí, lebo sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré preukazujú iný skutkový stav. Postupom súdu, ktorý neumožnil vykonanie dôkazov navrhovaných žalovanou, bola jej odňatá možnosť riadne konať pred súdom. Ako dôkaz prikladá k odvolaniu čestné prehlásenie Ing. J. K. a Ing. V. M. zo dňa 28.5.2007.

Preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil v plnom rozsahu a žalobu zamietol alebo ho zrušil a vec vrátil na nové prejednanie.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací prejednal vec podľa § 214 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, podľa § 214 ods. 2 písm. e/ O.s.p.

Premetom sporu je žalobcom uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 164 555, 75 Sk v zmysle § 451 ods. 1 OZ. Žalobca svoje uplatnené právo odôvodnil tým, že žalovaná si protiprávne ponechala tovar žalobcu, ktorý sa nachádzal v predajni - cukráreň D. nachádzajúcej sa na M. v Trenčíne. V predmetnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4 Obo 247/2000 zo dňa 9.5.2002 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v napadnutej časti priznania sumy 164 555, 75 Sk a vec mu vrátil na nové konanie. Žalovaná prevzala predajňu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 2.2.1993 a vzniku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na základe zápisu do katastra nehnuteľností zo dňa 9.2.1993 (číslo listu 42). Tovar však nebol predmetom predaja nehnuteľnosti. Žalovaná dňa 5.6.1993 po prevzatí predajne vykonala inventúru a podľa priloženého inventúrneho zoznamu, v objekte sa nachádzal tovar v hodnote 77 771,40 Sk. Podľa záznamu z kontrolnej inventúry predajne vykonanej žalobcom dňa 27.5.1993 bol zistený tovar na sklade v celkovej hodnote 168 337,25 Sk.

Vzhľadom na rozdielnosť zisteného stavu zásob, čo do množstva, druhu tovaru sporovými stranami, predaj tovaru v čase od 24.5.1993 do 5.6.1993, ako aj možnú manipuláciu, resp. predisponovanie časti tovaru do cukrárne S. na G. ulici, ktorej vlastníkom bol M. S., odvolací súd nariadil doplnenie dokazovania v naznačenom smere. Ďalej uviedol,

že je potrebné zistiť, či vlastníkom všetkého tovaru bol žalobca. Poukázal na nový dôkaz predložený v odvolacom konaní žalovanou - videokazetu, podľa ktorej vyzvala žalobcu na prevzatie tovaru z cukrárne. Taktiež poukázala na výzvu na prevzatie tovaru zo 16.10.1993, ktorú žalobca aj prevzal. Preukázanie skutočnosti, že žalovaná chcela splniť svoj záväzok, t.j. vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie a tento neposkytol potrebnú súčinnosť, je právne významné z hľadiska výšky uplatneného nároku žalobcu, ako aj z hľadiska omeškania s platením peňažného záväzku a uplatneného úroku z omeškania (§ 522 OZ.). Odvolací súd vyslovil právny záver, že v prípade, že nedôjde k dohode medzi účastníkmi konania, je potrebné na stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia stanoviť znalecké dokazovanie.

Prvostupňový súd v zmysle usmernenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ustanovil znalca z odboru „E.“. Znalec mal zodpovedať na otázky týkajúce sa nákupnej ceny tovaru, ktorý sa nachádzal v predajni v čase 5.6.1993 a určiť lehotu spotreby tovaru. Zo záverov znaleckého posudku č. 1/2006 vyplýva, že na strane žalobcu, ako aj žalovanej došlo pri vykonanej inventúre k porušeniu ustanovenia § 25 zák. č. 563/1991 Zb., zásoby neboli vedené v obstarávacích cenách a ďalšia závažná nesprávnosť súvisí s odpočítavaním tržieb od počiatočného stavu zásob a príjmu tovaru na sklad. Ceny a tržby majú byť vedené v predajných, t.z. realizačných cenách, t.j. i s určitým percentom rabatu, ktorý by mal byť z predajných cien odpočítaný, ak sa má hodnoverne určiť stav tovaru na sklade. V spornom prípade nie je možné preukázateľne zistiť stav tovarových zásob ani ku dňu 27.5.1993 a ani ku dňu 5.6.1993. V samotnom spise neboli doložené faktúry ani dodacie listy, ktorými bol tovar obstaraný a dodaný, a tak z uvedeného dôvodu nariadený znalec nemohol určiť lehotu spotreby tovaru.

Napriek rozpornému záveru znaleckého posudku k opodstatnenosti uplatnenej výške bezdôvodného obohatenia, súd bez akejkoľvek právnej a vecnej argumentácie, vyslovil právny záver, že žalobcom uplatnené právo je oprávnené v sume 164 555,75 Sk, a to z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 nasl. OZ.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo

nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V odôvodnení rozsudku pri právnom posúdení veci musí súd konkrétne poukázať na právny predpis, z ktorého svoje právne posúdenie odvodzuje. Nestačí obmedziť sa na citáciu zákonných ustanovení, ale je potrebné právny predpis stručne vyložiť v súvislosti s riešením predmetnej veci tak, aby bol zrejmý vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením veci.

Súd prvého stupňa sa uvedením ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. dôsledne neriadil, ako aj nerešpektoval právne závery odvolacieho súdu, ktorými je viazaný s poukazom na § 226 O.s.p. Absolútne nevyhodnotil dôkaz – videokazetu (založená v spise), ktorá sa mala týkať výzvy žalovanej, ohľadne odvezenia tovaru z cukrárne, nezisťoval otázku vlastníctva tovaru, ktorá je sporná, taktiež sa nezaoberal záverom znaleckého posudku, ktorý spochybnil inventúrny súpis zásob tovaru zrealizovaný žalobcom, ako aj žalovanou.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a vrátil mu vec na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 3 O.s.p.

Prvostupňový súd v novom konaní je povinný vykonať dokazovanie v zmysle § 120 ods. 1, § 122 ods. 1, § 123 O.s.p. a § 132 O.s.p., ako aj postupovať v intenciách odvolacieho súdu v zmysle uznesenia č. k. 4 Obo 247/2000-390 zo dňa 09. mája 2005. V novom konaní súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. júla 2008

**JUDr. Alena P r i e c e l o v á, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M. B.